

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. София, 16.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина Иванова
Доротея Кехайова

при участието на секретаря Венелин П. Кръстев
в присъствието на прокурора Д. В. М.
като разгледа докладваното от Аделина Иванова Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221100605387 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

На 09.02.2022г., СРС 98-ти състав е постановил по НОХД № 1888/2019г. Присъда, с която е признал подс.Е. Г. П. за виновен в извършено престъпление по чл.129 ал.2 вр. ал.1 НК и му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 9 месеца, изпълнението на което наказание на осн.чл.66 ал.1 НК е отложил за срок от 3 години.

С горепосочената Присъда съдът се е произнесъл и относно приетия за съвместно разглеждане граждански иск, като е осъдил подс.П. да заплати на пострадалия А. Д. сумата от 6 000лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва, начиная от датата на увреждането 06.04.18г. до окончателното й изплащане, като е отхвърлил гражданския иск в останалата му част до пълния претендиран размер от 20 000лв.

Подсъдимият П. е осъден да заплати и направените по делото разноси в размер на 914,94лв. по ДП и в размер на 720лв. в съдебна фаза на процеса, както и да заплати сумата от 240лв., държавна такса върху уважения размер

на гражданския иск. Осъден е и да заплати направените от конституирания граждански ищец и частен обвинител разноски за повереник в размер на 1 500лв.

Против присъдата е подадена въззивна жалба от подс.Е.П., чрез неговия защитник адв.С. с отправено искане за нейната отмяна и постановяване на нова присъда, с която на осн. чл.304 НПК същият да бъде признат за невиновен в извършване на процесното престъпление. В депозираната въззивна жалба се навежда лаконичното твърдение за неправилност на присъдата, изразена в допуснато нарушение на процесуалния закон – в тази вр. единственият изложен довод е обективиран от страна на първоинстанционния съд отказ за събиране на нови доказателства по искане на защитата.В срока по чл.320 ал.4 НПК не е постъпило по делото допълнително писмено изложение.

Против постановената Присъда в частта ѝ относно неуважения размер на гражданската претенция е подадена и въззивна жалба от адв. М. – повереник на гражданския ищец А.Д.. Във вр. с горното и в срока по чл.320 ал.4 НПК е депозирано и допълнително становище, в което е отразено, че присъденото на пострадалия обезщетение от 6 000лв. не репарира в цялост причинените му неимуществени вреди, доколкото в случая от Д.ието са настъпили както физически страдания, така и психически такива.Едва в подаденото допълнение към въззивната жалба се отправя и искане за завишаване размера на наложеното наказание.

Депозираните въззивни жалби са подадени в срока по чл.319 ал.1 НПК.Спазени са и изискванията на процесуалния закон както за тяхната форма и съдържание, така и за движението им съгл.чл.321 НПК.

Както се подчерта по-горе, едва в допълнението по чл.320 ал.4 НПК, повереникът на ЧО Д. заявява искането си за увеличение размера на наложеното на подсъдимия наказание.Самото допълнение е подадено на 30.09.22г., респ. същото е подадено след изтичане на срока за обжалване на постановената присъда.Срокът по чл.319 ал.1 НПК е преклузивен по своя характер и бездействието на заинтересованата страна в течение на същия влече за последица погасяване възможността за атакуване на съдебния акт.В случая и при горните съображения се заключава, че е налице процесуална

допустимост на подадената от адв. М. въззивна жалба, обхващаща само и единствено искането за уважение на предявения граждански иск в пълния размер на отправената претенция от 20 000лв.Процесуално недопустимо (като просрочено) се явява искането за увеличение на наложеното от първостепенния съд наказание на подс.П..

Атакуваната присъда е от категорията актове, подлежащи на проверка по реда на глава XXI НПК.

С въззивните жалби не се правят искания за събиране на доказателства , а и въззивният съд не намери за нужно служебно да събира допълнителни доказателства.

В с.з. пред настоящата инстанция повереникът на частния обвинител поддържа отправената молба за изменение на атакуваната присъда в частта ѝ относно присъдения гражданския иск и осъждане на подс.П. да заплати в цялост пълния размер на претендираното парично обезщетение.Отправя и искане за присъждане на направени деловодни разноски.

Защитникът на подсъдимия - адв.Е.С. по същество на процесния спор излага своя собствен прочит на приобщените по делото доказателства, като акцентира на показанията на разпитаните непълнолетни свидетели и на изготвените СППЕ и приема, че неправилно първостепенният съд е кредитирал с доверие тези доказателствени източници и съответно е игнорирал останалите такива.При горните съображения се отправя искане за отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова такава, с която подс.П. да бъде признат за невиновен и на осн. чл.304 НПК да бъде оправдан за извършване на вмененото му престъпление по чл.129 ал.2 вр.ал.1 НК.

Самият подсъдим Е.П. в предоставеното му право на лична защита излага подробен разказ и описание на реализираните на инкриминираната дата събития, респ. неговото становище носи по-скоро характер на обяснения по делото.В предоставеното му право на последна дума същият отправя молба за отмяна на присъдата на СРС и постановяване на оправдателна присъда.

Представителят на държавното обвинение намира атакуваната присъда за правилна и законосъобразна.Излага се довод, че първият съд изчерпателно е обсъдил всички събрани по делото доказателства и обосновано е извел приетите за доказани факти, достигайки до извода за реализирано от

подсъдимия виновно поведение, запълващо съставомерните елементи на процесното престъпление.Участващият по делото прокурор изрази становище и относно гражданската претенция, като намира, че присъдената от СРС парична сума следва да бъде завишена, имайки предвид възрастта на пострадалия и отражението на процесното престъпление върху неговата психика.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД като въззивна инстанция, проверявайки изцяло правилността на обжалваната присъда – нейната законосъобразност, обосновааност и справедливост, във връзка с направените оплаквания и съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира, че в конкретния казус са налице предпоставките, визирани в чл. 334 т.6 НПК.

За да постанови обжалваната присъда, първоинстанционният съд е провел прецизно съдебно следствие, при гарантиране правото на процесните страни за участие и представяне на доказателства в подкрепа на защитаваната от тях теза.Фактическата обстановка е подробно изяснена и описана в мотивите към проверяваната присъда. По делото са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателствата, нужни за неговото правилно решаване.Въз основа на събраните и проверени по реда на НПК доказателства и доказателствени средства са направени правилни фактически изводи, напълно споделими и от въззивния съд, поради което същите ще бъдат пресъздадени лаконично в настоящия съдебен акт.

Подсъдимият Е. Г. П. е български гражданин, роден на ***** в гр.София, с ЕГН *****, с висше образование, пенсионер, неосъждан, женен, с постоянен адрес гр.София, ж.к.*****

Пострадалият свидетел А.Д. е роден на *****г.

Подсъдимият живеел на горепосочения адрес и към инкриминираната дата 06.04.18г.В междублоковото пространство, в близост до обитавания от него имот, имало поставена беседка.В същата често се събирали младежи, които вдигали шум и оставяли боклуци и срещу това обстоятелство недоволствали живущите в блока.

На 06.04.2018г., след обяд свидетелите А.Д., М.Д., Д.С. и С.Т. се срещнали в беседката в кв*****. Те седнали и започнали да разговарят,

като изчаквали идването на свои приятелки свидетелките В.К. и П.Л.. В това време към тях се приближил подс.П., който се прибирал от пазар и носел чанти с покупки и един чадър, и директно им казал да напуснат беседката. В този момент свидетелите М.Д., Д.С. и С.Т. седели на една от пейките в беседката, а пострадалият седял срещу тях на друга пейка. Именно последният се възпротивил на отправеното от подсъдимия искане за напускане на беседката и заявил своя отказ пред него. Подсъдимият продължил да настоява и дори започнал да ръчка св.А. Д. с чадъра си. В този момент пострадалият се изправил с лице към подс.П., който му нанесъл удар с глава в областта на носа. Носът на пострадалият започнал да кърви обилно, а подсъдимият непосредствено след това се отдалечил и влязъл във входа на блока. Свидетелите М. Д., Д.С. и С.Т. оказали помощ на пострадалия, който се обадил на своя баща св.В.Д. и му разказал за случилото се. Междувременно на мястото пристигнали и свидетелките В.К. и П. Л.. Свидетелят В.Д. също дошъл и откарал своя син в УМБАЛСМ Пирогов.

При извършения в болничното заведение преглед било установено, че на св.А.Д. е причинено счупване на костите на носа с разместване, изкривяване на носната преграда в предна трета S-образна стесняваща носните ходове двустранно, кръвонасядания на носната преграда двустранно в областта на раната, кръвни съсиреци в носните ходове двустранно, разкъсно-контузна рана в областта на колумелата в ляво. В последствие на 10.04.2018г. свидетелят бил опериран, като самата оперативна интервенция преминала без усложнения и същият бил изписан още същия ден с предписано домашно лечение и назначени два контролни прегледа.

Така възприетата от въззивния съд фактическа обстановка е напълно идентична с тази, описана в мотивите към проверяваната присъда. Фактическата обстановка се приема за установена от събраните по делото доказателства, проверени и преценени по отделно и в тяхната съвкупност при спазване принципите по чл.13, чл.14 и чл.107 ал.3 и ал.5 НПК. По делото от първата инстанция са събрани в необходимия обем и по съответния процесуален ред доказателствата, имащи значение за правилното му решаване. Инкорпорираният доказателствен материал обхваща обясненията на подс.П., дадени пред първостепенния съд, показанията на свидетелите А.Д.,

М.Д., С.Т., Д. С., П.Л., В.К., В.Д., Г.Г., Г.Г. и И.А., приобщените писмени доказателства и писмени доказателствени средства и способ за доказване – заключения по назначените и приети по реда на чл.282 ал.1 НПК експертизи.

СГС оценява за правилен и обоснован направения от контролираната съдебна инстанция доказателствен анализ, като е обсъдена достатъчността, надеждността и достоверността на източниците на информация. В съответствие с разп. на чл.305 ал.3 НПК в мотивите към присъдата подробно са посочени както установените обстоятелства и доказателствения материал, въз основа на който се извеждат съответните факти, така и правните съображения за взетото крайно решение. По мнение на въззивния съд събраната по делото доказателствена съвкупност е последователна и едноточна, като от нея с пълна категоричност се установяват времето, мястото и авторството на извършената инкриминирана дейност.

Както правилно посочва първостепенният съд, показанията на горепосочените свидетели представляват валиден доказателствен източник, доколкото всеки един от тях в условията на устност и непосредственост излага определени фактически обстоятелства пред основния съд, а показанията от ДП на една част от тези свидетели са приобщени към доказателствената съвкупност по законово регламентирания процесуален ред.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на първоинстанционния съд и също кредитира показанията на А.Д., М.Д., С.Т., Д.С., П.Л., В.К. и В. Д. Първите трима горепосочени свидетели са очевидци на реализираните събития и навеждат с изискуемата категоричност както данни относно времето, мястото и реализираните от подсъдимия действия, така и относно нанесените на пострадалия телесни увреждания. В тази връзка изрично се уточнява тяхното местонахождение в беседка, находяща се в гр.София ж.к*****; уточнява се поведението на подсъдимия, изразено в отправено искане за напускане на беседката, като след изразен отказ от страна на св.А.Д., подсъдимият му нанася удар с глава в областта на носа; свидетелите описват и състоянието на пострадалия непосредствено след удара, а именно обилно кръвотечение от носа. Касателно горните обстоятелства показанията на коментираните свидетели А.Д., М.Д., С.Т. и Д.С. както тези, дадени в хода на първоинстанционното съдебно следствие,

така и тези прочетени по процесуалния ред на чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.1 и т.2 НПК, са напълно еднопосочни и взаимоподдържащи се, като съответстват и на приобщените към доказателствената съвкупност писмени доказателства, в частност на приложените по ДП медицински документи.Именно поради това, с основание първостепенният съд е дал вяра и е кредитирал с доверие същите.С необходимата задълбоченост и прецизност са изследвани показанията на пострадалия, като е отчетен фактът на конституирането му за страна в процеса и обективизиран правен интерес по делото, но независимо от това, в мотивите към проверяваната присъда правилно е посочено, че тези показания не са изолирани, а кореспондират с останалите доказателствени източници.Разбира се, нужно е да се подчертае, че показанията на свидетелите А.Д., М.Д., Ст. Т. и Д.С. съдържат описание на лично възприети от тях факти, респ. показанията им се оценяват за пряко доказателствено средство, което като такова се ползва с висока степен на доказателствена стойност.Необходимо е изрично да се отбележи обаче, че нито един от горните свидетели не сочи конкретна дата – съответно в с.з. св.А.Д. добросъвестно изразява липсата си на спомен в тази насока, а в прочетените му на осн.чл.281 ал.5 вр.ал.1 т.1 и т.2 НПК показания твърди само, че се касае за м.04.18г.; св.М.Д. в с.з. също изразява липса на спомен и за инкриминиран момент колебливо визира м.04.17г. (показател за което е ползвания термин „може би“); св.Т. в с.з. говори за месец април „преди две години“ (което препраща към 2018г., доколкото разпитът е проведен през 2020г.), а на ДП не сочи конкретна дата, твърдейки за реализиране на престъплението през м.03. или м.04.2018г.; св.Д.С. от своя страна също не визира точна дата, като пред основния съд заявява, че престъплението е осъществено през м.04.2017г. или 2018г., но изявлението е неубедително, а на ДП отново не сочи конкретна дата, а визира само и единствено определен период, в случая месец април или май 2018г.Горният доказателствен дефицит обаче в показанията на сочените свидетели-очевидци се запълва от показанията на св.В.Д. – същият е баща на пострадалия и излага факта на причинено телесно увреждане на своя син „на разпети петък през 2018г.“ и съпоставени тези данни с общо достъпната информация в Гугъл се установява датата 06.04.18г., което напълно съответства на инкриминираната такава, а и кореспондира с приложените медицински документи, носещи информация за горната дата.В останалата им част показанията на св.В.Д. са съсредоточени относно обстоятелството на

извършен още същия ден медицински преглед на св.А.Д. с последваща операция и относно неговото състояние непосредствено след Д.ието.

По мнение на въззивния съд, правилно в мотивите към обжалваната присъда са оценени и показанията на свидетелките В.К. и П. Л., които не присъстват в момента на реализиране на Д.ието, но тъй като визуално възприемат състоянието на пострадалия в един последващ момент и то изключително близък до момента на извършване на същото, разполагат с лични впечатления досежно физическото състояние на пострадалия.Позовавайки се на установената пълна фактическа еднопосочност в показанията на двете свидетелки и на корелацията им с останалите събрани по делото и приети за достоверни доказателства, то с основание първостепенният съд е дал вяра и е кредитирал с доверие тези показания.

Относно показанията на свидетелите Г.Г., Г.Г. и И.А. и в съдържателен план следва да се подчертае, че преимуществено липсват отразени фактически данни, съотносими към процесния спор и включени в предмета на доказване.Показанията на св. Г., която е домоуправител на блока, носят само и единствено информация за това, че често деца посещават беседката в квартала и „тормозят“ живущите в блока възрастните хора от блока - това твърдение обаче от една страна не е времево обвързано нито с инкриминираната дата, нито с поведението на свидетелите А.Д., М.Д., Ст. Т. и Д.С. и поради това, се оценява за ирелевантно към предмета на доказване, а от друга страна горното поведение на посещаващите беседката деца не е повод за нанасяне на телесни увреждания.За такива се приемат и показанията на св.И.А., който директно признава, че не е видял реализираните на инкриминираната дата събития и не притежава информация за същите.От своя страна св.Г. също заявява обстоятелството на оказван „тормоз“ от деца върху подсъдимия, без обаче да споменава конкретна дата и поради това, съдът не може да приеме, че описаните факти касаят процесния случай.В същото време този свидетел, описвайки твърдяното поведение по оказан „тормоз“ върху подсъдимия, говори за присъствие на около 20 деца, което обстоятелство обаче противоречи на показанията на останалите горепосочени свидетели, а и на обясненията на самия подсъдим, дадени пред основния съд.Т.е. показанията на св. Г. се явяват изолирани такива, поради което се приемат за недостоверни и в тази вр. изложените от първостепенния съд

съображения са обосновани и напълно споделими и от въззивната инстанция.

Обясненията на подсъдимия представляват валиден доказателствен източник, но същите следва внимателно и задълбочено да се анализират, поради двукрия им характер на средство за доказване и на средство за защита. В хода на първоинстанционното съдебно следствие подс.П. излага подробен разказ за инкриминираната дата – той признава обстоятелството на действително местонахождение в беседката в ж.к. Разсадника на св.А.Д. и негови приятели, а именно присъстват освен пострадалия, само още „едно момче и пет момичета“, но към тях са се приближавали и други момчета; признава и факта на отправена от него забележка към горните лица и отправено искане за напускане на беседката, като пострадалият отказва; отрича обстоятелството на нанесен от него удар върху св.Д., твърдейки че последният го е ударил и в тази вр. сочи „наведох се, получих удар по главата“; описва и последващото поведение на пострадалия и св.В.К., които го гонят до входа на блока, като в този последващ момент самият пострадал няма видими наранявания. Правилно при преценката за достоверност на тези гласни доказателства първостепенният съд е отчел противоречието им с показанията на свидетелите А.Д., М.Д., С.Т., Д.С., П.Л., В.К. и В.Д., свързано с броя на присъстващите лица и с обективизираното поведение на подсъдимия и на пострадалия, а така също е отчетено и несъответствието им с писмените доказателства, в частност с приобщените медицински документи, удостоверяващи факта на действително получени телесни увреждания от св.А.Д..

Първостепенният съд е ценил и заключенията на изготвените по делото съдебни експертизи, които се явяват съотносими такива относно отразените в тях обстоятелства. Експертизите са приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл.282 ал.1 НПК, като съответно СМЕ дава заключение за получените от св.А.Д. физически наранявания, описанието на които напълно кореспондира с посоченото такова в обвинителния титул и с приетото за безспорно доказано такова (самите наранявания изчерпателно са посочени по-горе и относно същите не се спори по делото); а изготвените отделни СППЕ с категоричност дават заключение, че всеки един от свидетелите А.Д., Д.С., С.Т. и М.Д. притежават правилна ориентация за фактическата обстановка, могат да участват в наказателното производство и

могат да дават адекватни показания.Тук следва да се посочи, че съответните медицински изследвания са назначени и извършени по процесуалния ред на чл.144-чл.152 НПК, като съдът отчита специалните знания на вещите лица в съответната област и обстоятелството на дадени пълни, ясни и обосновани отговори на поставените им задачи, включително и на въпросите поставени им от страните и съда в хода на първоинстанционното съдебното следствие.

За съотнесими към предмета на доказване се явяват и приобщените към доказателствената съвкупност писмени доказателства, ползващи се с валидна доказателствена стойност.В тази вр. се подчертават приложените медицински документи (л.17-л.23 от ДП) – както в самото СМУ, така и в изготвената Епикриза се описани нараняванията на пострадалия, но в Епикризата също така се сочи и фактът на извършена оперативна интервенция, като следва да се подчертае, че св.А.Д. е постъпил в УМБАЛСМ Пирогов на 10.04.18г. и е изписан на същата дата, без усложнения и при назначено домашно лечение с два последващи контролни прегледа.В кръга на писмените доказателства се цени и наличния по делото амбулаторен лист, в който не само че се описани физическите наранявания на пострадалия, но и изрично се сочи датата на проведения медицински преглед, а именно 06.04.18г., която дата съответства на инкриминираната такава.Съдът приема горните писмени доказателства за достоверни такива и ги цени по същество на процесния спор.

С оглед установените при анализа на доказателствената съвкупност факти СРС е достигнал до верен и законосъобразен извод за реализирано от подс.П. престъпно поведение, запълващо от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл.129 НК и то при конкретните фактически параметри, посочена в процесния обвинителен титул.

От събраните и анализирани по делото доказателства, правилно основният съд е приел, че подс.П. е осъществил от обективна и субективна страна престъплението по чл.129 ал.2 във вр. ал.1 НК.В тази насока следва да се изтъкне, че са събрани категорични доказателства касателно факта на действително присъствие на подсъдимия на инкриминираната дата 06.04.18г. на инкриминираното място и касателно факта на реализирано от него Д.ие по причиняване на процесното телесно увреждане по счупване на костите на носа с разместване, изкривяване на носната преграда в предна трета S-образна стесняваща носните ходове двустранно, кръвонасядания на носната преграда двустранно в областта на раната, кръвни съсиреци в носните ходове двустранно, разкъсно-контузна рана в областта на колумелата в ляво, което по

медикобиологичен признак представлява постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота.

От обективна страна престъплението по чл.129 ал.2 вр.ал.1 НК изисква наличието на няколко съставомерни елемента, действителното съществуване на всеки един от които следва да се докаже по един безспорен и категоричен начин.Престъпният състав включва изпълнително Д.ие по причиняване на телесно увреждане, представляващо средна телесна повреда по смисъла на закона и наличието на причинно-следствена връзка между поведението на подсъдимия и настъпилия вредоносен престъпен резултат.Т.е. престъплението по чл.129 ал.2 вр.ал.1 НК представлява резултатно такова.

Съставомерното изпълнително Д.ие е описано в материалния закон посредством предвидения престъпен резултат.Т.е. с всяко едно действие на дееца, причиняващо телесно увреждане от тези по чл.129 ал.2 НК се обективира изпълнителното Д.ие и респ. изисква се едно активно поведение.В конкретния случай и с оглед анализирания по-горе в мотивите гласни доказателства се доказва реалното осъществяване на такова действие от страна на подсъдимия.Както се изложи по-горе, съдът дава вяра и кредитира показанията на свидетелите А.Д., М. Д., С.Т. и Д.С., които единодушно изразяват обстоятелството на действително нанесен удар от подсъдимия върху св.А. Д., като именно в резултат на удара възниква и настъпилия вредоносен резултат, изразяващ се в случая в причинена на пострадалия средна телесна повреда.Приобщените свидетелски показания, медицински документи и СМЕ съдържат категорични доказателства относно вида и характера на причинените телесни увреждания на св.А.Д., както и механизма на тяхното причиняване – касае се за причинена средна телесна повреда по см. на чл.129 ал.2 НК, фактически коректно пресъздадена в мотивите към проверяваната присъда и настоящият съдебен състав препраща към същите, доколкото това обстоятелство не се оспорва от защитата.Т.е. налични са многобройни по обем и убедителни по съдържание доказателства досежно съставомерния престъпен резултат и досежно наличието на причинно-следствена връзка между поведението на подсъдимия и възникналата средна телесна повреда.

От приобщените към доказателствената съвкупност доказателства, в частност отново от показанията на свидетелите свидетелите А.Д., М.Д., С.Т.,

Д.С., В.Д., П.Л. и В. К., а така също и от приложения по делото амбулаторен лист се установява по безспорен начин факта на реализиране от страна на подс. П. на процесното престъпно поведение на 06.04.18г. на територията на гр.София, ж.к*****, респ. налице са доказателства и относно инкриминираната дата и място.

В мотивите към проверяваната присъда са изложени по същество правилни доводи и относно субективния елемент на престъплението, като тези аргументи са напълно споделими и от въззивната инстанция. Вината е субективен елемент на престъплението, свързан с определено психическо състояние на дееца, отразяващо неговото субективно отношение към общественотоопасния характер и общественотоопасните последици. Решавайки въпроса за нейното съдържание, респ. за характеристиките на умисла при съдът е изходил от комплексната оценка на всички обстоятелства за извършеното престъпление, като е отчетел цялостното поведение на дееца и на пострадалия, техните взаимоотношения, използваните способности и средства при престъплението, броя и силата на нанесените удари, тяхната насоченост и медико-биологичните особености на причинените на жертвата наранявания.В случая и съобразно доказателствата се установява, че именно подс.П. инициира проведения разговор със св.А.Д. и неговите приятели, с които не се познава лично от преди, като без провокация от страна на последните нанася удар на пострадалия.Не е за пренебрегване и заявеното лично от подсъдимия обстоятелство на заемана от него преди Д.ието длъжност в МВР, като това обстоятелство наред с механизма на реализиране на изпълнителното Д.ие се оценяват за показател относно притежавано от подс.П. знание относно противоправния характер и последиците от същото, а така също и за формирано съзнание за причиняване именно на законово предвидения съставомерен за чл.129 НК престъпен резултат.

При преценка на така определеното от първоинстанционния съд наказание, настоящата инстанция не намери основание за изменение на същото, приемайки го за правилно индивидуализирано по вид и размер в контекста на преследваната по чл.36 НК генерална и индивидуална превенция.Въззивният съдебен състав намира, че при индивидуализацията на наказанието първостепенният съд правилно е преценил отегчаващите и смекчаващите отговорността обстоятелства, като при превес на последните е наложил на подс.П. наказание ЛСВ за срок от 9 месеца.Така наложеното

наказание е правилно определено в условията на чл.54 НК и съразмерно на процесната престъпна дейтелност. Правилно е отчетено и наличието на предвидените в чл.66 ал.1 НК предпоставки за постановяване отложено изпълнение на така горното наказание и то за изпитателен срок от 3 години, който се явява и минималния законово допустим такъв.

При този изход на делото обоснован и доказан се явява и предявеният граждански иск за сумата от 6 000лв., като правилно първостепенният съд е отхвърлил същия в останалата му част до пълния претендиран размер от 20 000.Този иск е с правно основание чл.45 ЗЗД, чийто фактически състав включва елементите на осъществено противоправно и виновно поведение, настъпване на вреда и причинна връзка между първите два елемента.Разпоредбата на чл.45 ЗЗД дори регламентира и презумпцията за предположение наличието на вина до доказване на противното.Т.е. презумпцията е оборима и в конкретния случай, с оглед приетото за доказано от съда, се налага изводът за наличие на реализирано виновно поведение от страна на подс.П., който присъства на инкриминираната дата и място и причинява с поведението си средна телесна повреда на гражданския ищец.Гражданската претенция обаче цели репарирание на причинените неимуществени вреди, възникнали в резултат на получената от пострадалия телесна повреда.Възникването на такава е доказано по безспорен начин, но следва да се има предвид и оздравителния период, в течение на който св.А.Д. търпи определени болки и страдания.В случая същият е опериран на 10.04.18г. и е изписан още същия ден, без усложнения, с предписано домашно лечение и определени само два последващи контролни прегледа.Тези доказани фактически данни, преценявани в своята съвкупност, налагат извод, че така присъденото от основния съд парично обезщетение отговаря напълно на конкретиката по делото.Доколкото съдът приема за доказан по основание и размер главния иск само за сумата от 6 000лв., то основателен се явява и акцесорния такъв за претендираната законна лихва, начиная от датата на Д.ието до окончателното изплащане на горната сума.Т.е. присъдата се явява правилна и законосъобразна и в тази ѝ част и като такава същата следва да бъде потвърдена.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл.334 т.6 вр. чл.338 НПК,
СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 09.02.2022г., постановена по НОХД 1888/2019 г. по описа на СРС, НО, 98 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____